

Priča

J. K. Huysmansu.

JEDNOSTAVNO ko što na plam siplju miris mio,
I kao što vojnik liva krv za domovinu,
Srce svoje, dušu svoju stavit ja bih htio
U popijevku kakvu lijepu u čast Marijinu.

Al nevrjedan ja sam, jao, grješnik sam pun kala,
Ko vuka u zboru svetih čut bi bilo mene;
Pijan još od gorkog vina s loze zemnih tala
Uvrijedit bi glas moj mogo uši uzvišene.

Treba srce kao vrelo, što se s hridi ruši,
Treba da nam znakom bude djetinja bjelina,
Da janjeći glas ne budi prijekora u duši,
Da nam čelo žarom kruni nevina milina,

Sve to treba, da bi nam se pjesma usmjelila
Tebe slaviti, Djevo Majko, Marijo bez ljage,
Što se bijeliš sva kroz lepet andeoskih krila,
Što na mašu zemlju stavljaš svoje noge drage.

Al bar ja ću reći svakom, koji slušati mari,
Kako dušu, koja pade u bezdanu crnu,
Pogledaše milostivo tvoji nježni čari,
Te u krilo neznanih se Nevinosti vrnu.

Nevinosti, o što sijaš slijepcu iscijeljenu,
Djevičanska vatro duše, vodo, što nas krasi,
Vjeđo, što te spušta milost nad smućenu zjenu,
Piće žednog jelena, što pun se žara glasi!

... Bio to je komad slavan ljubavnika mamna,^{*)}
Palih, čistih srdaca ga pojo napitak,
Podaleko zalazio na bespuća sramna,
Starajuć se samo za svoj sebični užitak.

---

^{*)} Autokarikatura Verlainea pokornika.

Ateista to je bio, kakav živo grače,
Prem bezboštva gad mu cijeli ne išo u torbu;
Ko robijaš staru čiku, što je s nova žvače,
Uprav tako on ljubio bezbožničku čorbu.

To grubijan bio vam je, ulični pijanac,
To je bio i muž, kakvih za bravom se gleda,
Ma da prve ljubavi mu pretrgo se lanac,
Ipak time njegov razvrat opravdat se ne da.

To je bio, gledaj štete, bljutav parižlija,
To jest geak stoput gori, jedan med onima,
Što u čudo sved ih tjera svaka ludorija,
A ne znadu, jedna dušo, da si ti u njima.

Soj teatra, laka roba prljava dućana,
Uz koga bi i divljake, vrijedne mu drugare,
Snašla muka od zadaha odurnih mu mana,
Soj s pločnika, soj kanala i otrovne pare!

Najzad glupak, što zanesen za vremena tupa
— Kojih duh je to uglavnom, da se časte pivom —
A nada sve, luda glava, kojom nemir lupa,
Srce svač'je, sa prostačkom iskrenošću živom.

Al bez sumnje, i ja eto stalno mislim gdjekad,
Da u kutu toga srca, što ga zloća skoli,
On zadržo skrovit spomen, da je bio nekad
Izmed one male djece, što ih Isus voli.

Zar očuvo on u umu svetinje je krasne
— I gle, to će uistinu istinito biti —
Tvoje ime, o Marijo, nazive ti časne,
Ko kad rđav misnik jošte kapelicu kiti?

Ili prosto, možda on je bio pokraj svega,
Kraj svih mana, kraj svih grijeha i sveg ostaloga,
Čovjek vrlo prostodušan, pa iskrenost njega
Bar krasila pored svijeta Bogu nemiloga.

Ipak eto luda posla u tog prestupnika,
On spretnošću dokopa se sreće osobite,
Da sudovi zgrabiše ga, i kud će jadnika!
U najužoj rupi dolje zar ga ne vidite?

Oj tamnice filantropske! O gadu vam vajnom
I napretku ovom lažnom ni crne ni bijele!...
Tad se smekša, razmisli se. Kakovom to tajnom,
O Marijo, odabrana od vječnosti cijele?

K Sinu tvomu on i k majci Njegovoj tad krenu,
O koliko sretan bješe u čas tili, smjesta!
Kakve suze, kakva radost, Majko! I u trenu,
Da bi tebi ugodio, resiti se presta

Napravama oholosti, bijednom onom zlobom,
Što se zove duh i Znanost, hohotom psovača
I posmijehom, koji znade vas nabrat rugobom,
Usne sitnih nevjerničkih biblijskih tumača!

I on eto pokleko je, stao prebirati
Na krunici žarko zrnje, tebe molit stao,
Da izbaviš, o Svetice, Kraljice i Mati,
Od ove ga tjelesnosti pregorke, o jaol

O daj, da on ništa više ne bi znati htio,
Do Mudrosti tajinstvenoj skrovit klanjati se,
Ljubit Srce Isusovo u zanosu cio
I u isto vrijeme na te misliti kod Mise.

O daj ovo, ovu milost duši toj udijeli,
O Marijo, Djevo Majko, začeta bez ljage,
Sva u sjaju, kojim sja se epitalam cijeli,
Što na našu zemlju stavljaš svoje noge drage!

Paul Verlaine - preveo M. Pavelić D. I.